

Brian - als nagedachtenis aan Brian Polspoel.

Ik leerde Brian ergens begin van de 80-tiger jaren kennen in café de Strange eigenlijk door toedoen van Ivo Hoever!

Hij was toen een leuke, sportieve gast en ik werd al snel verliefd op hem. We konden het eigenlijk heel goed met mekaar vinden en hadden bovendien voor een groot deel dezelfde interesses.

Al vlug bleek Brian echter niet de doodgewone onbezorgde gast. In details ga ik hier niet in treden, ook al uit respect voor Brian, maar het heeft me in die tijd wel veel moed, angst, zweet, en af en toe tranen gekost.

Één van z'n grote verborgen verdrieten was dat z'n moeder tijdens z'n geboorte in het stadje Niagara Falls - Canada stief. Hij droeg dit trauma lange tijd als een schuldgevoel mee. Of hij er ooit van af geraakte weet ik niet.

Omdat z'n vader voor hem niet kon zorgen (waarom weet ik niet meer) bracht z'n grootmoeder hem mee terug naar Machelen - België waar zij hem dan alleen grootgebracht!

Enfin, we leerden mekaar dus kennen. Ik bracht hem mee naar de HLWM en hij werd samen met mij actief medewerker, leuk gezelschap en heel graag gezien. We werkten hard maar hadden ook veel plezier en vele, vele leuke activiteiten.

Door die toch ongewone "kantjes" heb ik hem dan wel na 5 jaar relatie als partner moeten loslaten, maar de band die we hadden opgebouwd bleef onverbreekelijk.

Bewijs daarvoor was duidelijk: hij verhuisde naar Mechelen en huurde een appartement in de Lange Ridderstraat. Ook daarna, na het overlijden van z'n grootmoeder, ook daarna bleef hij close to me: hij kocht z'n huidig huisje in de Mgr. Scheppersstraat.

Tijdens een gay kamp in Denemarken leerde hij in die tijd Ole, z'n grootste liefde, kennen.

Ole had veel invloed op Brian maar z'n eigenaardige kantjes bleven, vandaar dat Ole dikwijls tot bij mij kwam om z'n hart te luchten.

Jammer genoeg stierf Ole aan aids. Je zag aan Brian dat hij er serieus van afzag maar z'n diepere emoties bleven ook nu weer in de diepvries.

Naar de HLWM toe was en bleef hij een jarenlange trouwe gast, medewerker, gastheer en bestuurslid en dit tot eind jaren 90.

Iedereen had Brian graag en hield van hem.

Wie was Brian?

Wat hem het beste omschreef en omschrijft kwam van hem zelf: Tijdens een carnaval verkleedpartij (ik denk carnaval in de Strange) verkleedde hij zich al een "witte Pierrot". Zoals hij zichzelf beschreef: een kleurloze witte persoonlijkheid (met mijn nuchtere visie "met een onder het wit verstopte diepere emoties"). Bovendien had hij een ongewoon hoog IQ dus een denker tot en met.

Hij had ook heel veel sympathie voor Spock van Star Trek: geen emoties en alles beredeneerd en "logic".

De betekenis van die Pierrot en de diepliggende achtergrond bleken achteraf zowat de rode draad in z'n leven!

De laatste jaren sloot hij zich - voor een groot deel om gezondheidsredenen - meer en meer op, ook naar mij toe. Het deed ons allen hartpijn hem zo te zien, maar blijkbaar had hij daar zelf vrede mee.

Brian,

je was voor mij en vele anderen een leuk gezelschap en een goede, trouwe vriend.
Voor mij was je bovendien en ongewild ook een goede leermeester in moeilijke "loslaat" lessen!

En ja, nu bezorg je mijn ongewild weer zo een zware les in loslaten!

Ik ga dat nu ook weer maar eens proberen, maar jou vergeten: NEVER OF MY LIFE!

Ondanks alles bleef je in al die jaren in m'n hart.

Ondanks alles blijf je ook nu voorgoed in m'n hart!

Ondanks alles ... ik mis je en zal je blijven missen!

Karl

Hi Brian,

Je bleef altijd de jongensachtige knaap in onze herinnering. Altijd klaar met een plagerijtje maar ook een harde en betrouwbare medewerker in "De Bab".

Je had het helemaal niet gemakkelijk, maar je zonderde je in die momenten liever af dan tot last te zijn.

Werner en ik hebben hele mooie herinneringen aan de vele jaren vriendschap.

Wetende dat je moederziel alleen gestorven bent brak onze harten.

Maar misschien was dat ook wel weer wat je wilde ?

We hopen dat je spirit nu vrede gevonden heeft, de mooie herinneringen aan je blijven in ons hart

Werner en Paul, Kovalam, Kerala, India - 11/12/2020

Ik herinner me Brian als een zeer innemende en lieve man... die geen gemakkelijk leven heeft gehad, maar ontzettend veel talenten. Wie hij was en wat hij betekend heeft, of heeft willen betekenen, blijven mij altijd nabij... het was een (h)eerlijke mens, en ik ben blij dat ik hem gekend heb. Als priester spreek het vanzelf dat ik hem zal gedenken in mijn gebed, en een warm plaatsje heeft in mijzelf.

Marc Boulanger

*Federatiepastoor van de
Federaties Asse en Zellik/Groot-Bijgaarden*

Beste Brian,

Ik leerde je kennen toen ikzelf 19 jaar was en mijn eerste stappen zette in het gaywereldje. Samen met Karl van Hilst zorgde je ervoor dat ik niet overdonderd werd door deze nieuwe wereld dat open ging voor mij. Jullie gaven me altijd goede raad wat ik wel en beter niet deed op allerlei vlak. Ook op technisch vlak kon ik steeds bij zowel jou als Karl terecht. Ik heb je in onze jonge leeftijd ervaren als aangename kerel, soms ondeugend op een positieve manier, soms ook heel ernstig. Tot je slechte gezondheid je meer en meer een eenzaam maakte en je jezelf afzonderde van de buitenwereld, je familie en je vrienden. Wij vonden dat allen wel verdrietig, maar respecteerden jouw keuze daarin. Ik was blij dat ik nog vrienden wonen had aan de overkant van je huis en dat ik daar tot enkele jaren geleden nog regelmatig was. Dan fleurde ik op als ik je daar zag wandelen met het hondje van de buurvrouw. Dat was toen nog je enkele kans om eens buiten te komen vertelde je me toen. Verder wou je niemand tot last zijn. Maar het deed je wel deugd nog eens met bekenden te praten. Het doet me zoveel pijn om nu pas te vernemen dat je al in augustus eenzaam alleen in je huis bent overleden. Maar ik weet wel zeker dat je tegen je gezondheid tot de laatste dag moedig hebt gestreden met alle kracht die je nog overhad.

Rust zacht, lieve vriend. Nog eens bedankt voor alle goede en soms strenge raad die je me gaf. Het heeft me gemaakt tot wie ik nu ben. Voor altijd in mijn hart

Liefs,
Ronny schoeter

Hey Brian,

Ik heb je leren kennen in de beginjaren van HLWM. We zaten samen in het bestuur. Tijdens onze uitstappen leerden we elkaar beter kennen. Je kon steeds met een grap uit de hoek komen.

Hoewel je 's morgens soms moeilijk uit je bed te krijgen was, stond je toch steeds paraat om te helpen en ervoor te zorgen dat alles in goede banen verliep.

Je was een integere kerel, die geen gemakkelijke jeugd heeft gekend. Je was zeer intellectueel en volgde de laatste snufjes op de voet. Je leven was een zoektocht naar het geluk.

Alle fijne momenten die we beleefden zijn in mijn geheugen gegrift. Het warme gevoel dat we samen als vrienden hadden zal voor eeuwig in m'n hart bewaard blijven.

Hierbij enkele foto's als herinnering

Eerste HLWM-weekend in Friesland en de eerste HLWM-barbecue in 1986.

Een HLWM-weekend in 1999 en een verlengd weekend in Ierland in 2000

Ronny - Keerbergen

Lieve vriend Brian,

Onlangs probeerde ik nog terug contact met je te vinden om nog eens wat bij te praten , maar plots ontvang ik vermeld bericht dat je niet meer bij ons bent.

Samen met vele vrienden uit de jaren '80 / '90 kan ik uitsluitend met verdriet terugdenken aan prettige momenten : bab / optredens / uitstappen / ons toneel ! niet te vergeten....

Bedankt ook voor de persoonlijke gesprekken die we hadden (zie je ouders en Canada) ; bedankt voor de kennismaking met je grootmoeder (een fijne dame, die jij hielp met allerhande gezien haar blind worden...; weet je nog dat we haar bezochten in Vilvoorde de dag vóór haar overlijden...)

Je was ook ontzettend blij met vriend Ole (...herinner ons kaas- en wijn-avondje bij jullie...) en zijn heengaan bracht je in een diepe put. Uren praten en je sterken hielpen je er niet terug bovenop en helaas is vervolgens het contact verminderd. Je koos om teruggetrokken te leven en tot mijn spijt lukte het niet elkaar terug te treffen.

Sowieso, Brian, mijn oprechte dank voor de vriendschap die we samen hebben kunnen delen.

Een warme knuffel , en volg ons -waar mogelijk- vanuit je nieuwe leefwereld.

Wilfried Mechelen - dec 2020 -